

Věstník

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ FARNOSTI UHLÍŘSKÉ JANOVICE

VÍRA V ŽIVOT

Prožíváme dobu velikonoční, v které se radujeme z vítězství života nad smrtí, světla nad tmou, dobra nad zlem. S Velikonocemi mám spojenou humornou příhodu z dětství, kterou nám dědeček rád dával k dobru. „*Stalo se u nás, že občané chtěli konat po neděli trh, a proto podali na příslušný úřad žádost. V ní však stálo: žádáme vás o laskavé dovolení, abychom směli mít po neděli pondělí. A tak úředník na příslušném úřadě laskavě dovolil, abychom po neděli mohli mít pondělí*“. Historika je nejen úsměvná, ale myslím, že i pravdivá. Vzpomenu si na ni rád, neboť mi zároveň připomene, že i já sám dělám nechtěné chyby a s ulehčením si řeknu: „Když nejde o život, tak se nic neděje“. V tématu, o kterém chci psát, však o život jde. Je to páté přikázání Desatera – nezabiješ.

V souvislosti s pátým přikázáním Desatera se nejčastěji mluví o trestu smrti, potratech, euthanasii a zabití ve válce. Často mi přijde, že se nejen mluví, ale předně se řeší až důsledky a v horlivosti se zapomíná na vzácnost a křehkost života. Jistě právem platí, že klíčem k pochopení a k plnému přijetí daru života je nahlédnout, jak nádherný a bohatý život je, a zamilovat si ho. Čím více odhalíme bohatství a krásu života, tím více si budeme života vážit a více ho budeme chránit.

To však není tak jednoduché, jak se napíše nebo řekne. Jsem přesvědčen, že mít úctu k životu spočívá ve víře. V našem pohledu ve víře v život. Ale víra v život se často naší běžné zkušenosti vymyká. Věřit, že život je dobrý i přesto, že jsem neplánovaný, nechtěný, nemocný, starý – není snadné. Jakou mi dá kdo záruku? Kde ji najdu?

Odpověď na dobro a krásu života najdeme ve zprávě nedělního rána: Kristus vstal z mrtvých, byl vzkříšen. Bůh Ježíš Kristus nás svým vzkříšením pozvedl a neustále pozvedá k životu. Kristus zmrtvýchvstalý nám dal velký příslib nového života.

A tak mi vyprávění mého dědečka přijde pro nás výmluvné. Řešíme, co bude po neděli, a tak se často podobáme zmíněným občanům, neboť nejen, že děláme chyby, ale předně zapomínáme, že to hlavní a nejdůležitější pro náš dobrý a bohatý život prožíváme v neděli hned zrána.

P. Kamil

JARO V ROHRU

Krajina se přesypává
do rozličných úhlů
její kůže je nahnědlá
má zelené oči luk i polí
vlasy stromy jí krášlí hlavu
často na obzoru
někdy na dosah ruky

vesnické kostelíky pokukují
za každým kopcem
je to krajina příbuzná
se zemí mou
vysoustružené cesty
mohou vést až do Čech

prsty sloupů ponosou chmel
teprve je jaro a půst

podsadití sedláci
v bavorské němčině
chválí Pána Boha
zpívejte Hospodinu
znamení Potopy
sem ještě nedošlo
děti mluví všesvětovou řečí
nevinnosti a údivu

Po celý rok
tanečním krokem
Maria Panna
stoupá k nebi

Anastáz Opasek, sbírka Obrazy

ROZHOVOR S P. VÁCLAVEM NEKOLNÝM ZE ZÁSMUK

U příležitosti 50. výročí kněžského svěcení jsme položili P. Václavovi několik otázek.

Kde jste prožil dětství a na co rád vzpomínáte?

Vyrůstal jsem v Karlíně blízko kostela svatých Cyrila a Metoděje, který byl v r. 2002 postižen povodní. Bylo tam hezké a velké společenství ministrantů. Dnes neuvěřitelných 23 chlapců. Už v 10 letech jsem byl ještě s jinými chlapci vybrán, abych ministroval při studentských večerních bohoslužbách, které se tehdy zaváděly. V době studia na gymnáziu, když byl neoprávněně zatčen náš kostelník, jsme se tři střídali ve službě kostelnické. O zvonění se postarala maminka.

Co Vás ovlivnilo v době dospívání?

Radostné skautské společenství. Klubovnu jsme měli sice daleko, byla ve Kbelích – dnešní letiště. Bylo to 14 km, ale nevadilo nám to a bylo to moc hezké.

Ovlivnila Vás při volbě kněžského povolání osobnost nějakého kněze?

Dá se říci, že všichni kněží ve farnosti byli výborní. Učili nás radostnému vztahu k životu.

Po absolvování gymnázia jste ale hned nenastoupil do semináře. Studoval jste tedy stavební průmyslovku, jak se o Vás říká?

Stavební průmyslovku jsem nestudoval, ale v padesátých letech, kdy jsem končil na gymnáziu, došlo k paradoxní situaci. Komunisté zakládali nový seminář v Litoměřicích a ve školách dělali nábor, aby získali studenty pro toto studium. Řízením Božím jsem při tom nebyl, protože v té době jsem do semináře nechtěl. Byl jsem přesvědčen, že něco není v pořádku. Komunisté, kteří proti náboženství bojovali, zakládají seminář! Po maturitě jsem tedy šel na čtyři roky do továrny a teprve potom do semináře.

Kde bylo Vaše první působíště?

Původně jsem měl jít jako kaplan do Kladna nebo do Plzně, ale nakonec jsem byl poslán na Svatou Horu. Tam jsem působil 3 roky a 6 týdnů.

Další působíště byly Zásmyky.

Jaké to tady bylo za totality?

Do Zásmyk jsem byl přeložen v r. 1966. A jaké to tady bylo za totality? V obecní kronice je z roku 1966 zápis s upozorněním na nového faráře. „Zastavuje se na náměstí s dětmi, zdraví se s nimi, proto pozor na něj!“ V roce 1969 – 1970 jsem učil náboženství 85 dětí, a nebylo to až tak z velké oblasti – Chvátliny,

Bečváry, Drahobudice a Zásmyky. Za čtyři roky nic. Po dvou letech jsem měl učit 4 děti z Červeného Hrádku. S překvapenou paní ředitelkou v Bečvárech jsme se dohodli na podmínkách, ale uskutečnila se jen jedna hodina, ve které jsem dětem vyprávěl o životě Pána Ježíše. Po čtrnácti dnech jsem dostal vyrozumění, že vyučování už nebude, protože rodiče děti odhlásili.

V 90. letech jste se začal starat o opravu zdejšího kláštera. Co Vás k tomu vyprovokovalo? Bylo to asi velmi náročné.

Při různých rozhovorech na tento dotaz uvádím, že jsem nechtěl, aby se z klášterního areálu, který františkáni dávají k dispozici, protože ho nepotřebují, stal populární hotel na cestě z Prahy do Kutné Hory. Představil jsem si, jak klášter koupí některý slušný činitel, prodá ho někomu dalšímu a ten ho takto promění. Klášter jsem převzal do farnosti v r. 1993. Mým záměrem bylo, aby to byl dům pro setkávání rodin a mládeže. Tím to začalo. Bylo jasné, že budou velké starosti. Byl ve velmi špatném stavu a byl ještě obsazen několika nájemníky. Postupně se podařilo všechno uvolnit a začít

s opravou celého objektu, včetně kostela. Při získávání peněz pomáhalo stavební oddělení konsistoře. Podařilo se zachytit státní dotaci. To byla velká záchrana. Mohlo se opravovat průběžně a my jsme přidávali určitý podíl. Mám velkou radost, že objekt už využívají skautské oddíly, církevní škola z Prahy a v poslední době vikariátní mládež.

Co byste rád sdělil všem farníkům naší velké farnosti?

Aby nás Pán Bůh při zdravém rozumu zachoval ráčil.

Děkujeme za rozhovor.

MH

SPOLEČNÉ SETKÁNÍ NAŠÍ FARNOSTI

Milí farníci, je zvláštním přáním otce kardinála Dominika Duky, aby v roce věnovaném eucharistii se ve farnostech alespoň jednou uskutečnila slavnostní nedělní liturgie. Do přípravy se mají zapojit jednotlivá společenství, která se ve farnosti scházejí. Důraz se má klást na modlitbu za farnost a její potřeby. Podkladem pro modlitbu má být četba Písma svatého, zvláště textů, které zazní při společné liturgii. Je důležité, aby se společné bohoslužby účastnil co nejširší okruh farníků.

Rádi bychom přání pana kardinála vyslyšeli, a jako vhodnou příležitost k uskutečnění společné bohoslužby celé naší farnosti jsme zvolili neděli 7. července 2013, a to u příležitosti oslavy 50. výročí svěcení P. Václava Nekolného. Bohoslužba se uskuteční v klášterním kostele

sv. Františka v Zásmukách v 9:30 a po ní bude následovat společné setkání v atriu kláštera, pohoštění, popovídání a další zajímavý program. Při příležitosti oslavy kněžského svěcení P. Václava přijal pozvání pomocný světící biskup Mons. Karel Herbst.

Těším se na vůbec první setkání celé naší farnosti a doufám, že dokážeme být spolu a vytvářet jedno společenství. Děkuji za vaše modlitby, oběti a úsilí, které vkládáte pro utváření života naší velké a krásné farnosti.

Texty Písma svatého

1. čtení - Iz 66,10-14c

Žalm 65

2. čtení - Gal 6,14-18

Evangelium Lk 10,1-12.17-20

Za pastorační radu farnosti
P. Kamil Vrzal

CYRILOMETODĚJSKÁ POUŤ 2013

V sobotu a v neděli 16. a 17. 3. pokračovala cyrilometodějská pouť, která už po dvaatřicáté směřuje na Velehrad. Poutníci ve 3. a 4. etapě procházeli naší uhlířskojanovickou farností. Jak putování proběhlo, nám přiblíží organizátor František Reichel.

3. etapa

V sobotu 16. 3. jsme se sešli v kostele Nanebevzetí P. Marie v Mukařově. Zde nás uvítal P. Viktor Frýdl a společně se svým spolužákem a naším spolupoutníkem otcem Janem dal požehnání na cestu. V poutním zamyšlení jsme si připou-

mněli, že **víra je činnost** - tak, jak to čteme o sv. Janu Křtiteli (Lk 3,10), který těm, kteří se ho při křtu v Jordáně ptají, co mají dělat, odpovídá: Dělejte ve svém občanském zaměstnání to, co máte dělat, ale dělejte to pořádně, spravedlivě a dobře. A mějte sociální smýšlení. Nezapomeňte na své potřebné bližní – rozdělte se o své šaty (atd).

Na cestu okolo jevanských rybníků se nás vydalo 34. Na krásném lesním hřbitově v Aldašíně jsme se zastavili u hrobu pražského biskupa J. Lebedy. V pěkném počasí po dobře umrzlých cestách jsme večer dorazili po 33 kilometrech do nového komunitního střediska sv. Jilji v Uhlířských Janovicích. Zde jsme strávili krásný večer při bohoslužbě slova při osvětlení svíčkami v sousedním románském kostele sv. Jiljí.

4. etapa

V neděli 17. března nás při mši svaté ve farním kostele sv. Aloise přivítal P.Tomáš Roule, který zde právě zastupoval. Na cestu jsme si přečetli duchovní téma „Věřím, že jsem Boží dítě“ a připomněli svůj křest i jeho závazek – být Kristův.

V počtu 24 jsme putovali krásnou

přírodou do poutního kostela sv. Anny v Sudějově a dále pokračovali do Kamenné Lhoty, kde u kapličky zasvěcené sv. Václavu jsme se pomodlili Anděl Páně. Další cesta nás vedla na oběd do Zbraslavic a dále opět po umrzlých lesních cestách a často v silném větru ke kostelu Navštívení Panny Marie v Třebětíně, kde jsme po 27 km putování zakončili.

Při obou etapách jsme děkovali Pánu, zejména při čtvrtém růženci, který tradičně obětujeme za nově zvoleného papeže Františka.

Bohu díky za odšlapaných 112 km v prvních čtyřech etapách poutě na Velehrad.

František Reichel

C+M+2013

... pokračujeme příběhem svatých Cyrila a Metoděje, kteří svou apoštolskou činností zásadním způsobem ovlivnili začátky křesťanství i kultury v naší zemi. V předchozím čísle jsme se seznámili s dětstvím a studiem obou bratří. Naše pozornost se nyní zaměří na volbu poslání a povolání, které přijali a svým životem naplňovali.

Konstantinovo jmenování profesorem na cařihradské univerzitě neodpovídalo jeho touze. Když po r. 856 dosedl na císařský trůn

POŮT FARNOSTI NA VELEHRAD 24. SRPNA 2013

Michal III., Konstantin odchází do Malé Asie na horu Olymp, do největšího asketického střediska Byzance. A zde se cesty obou bratří setkávají. Ještě v hodině smrti vzpomínal Konstantin na šťastnou dobu, kdy v klášterním tichu se společně věnovali modlitbě a studiu.

Bratři však nezůstali dlouho na posvátné hoře. R. 860 přišlo do Cařihradu poselstvo Chazarského chána, který žádal císaře, aby - jak vypráví legenda - jim poslal muže, který by přemohl židy a mohamedány v učenné hádce. Císař poslal k Chazarům poselstvo s oběma bratřími. Cestou k Chazarům se zastavili na Krymu, kde bratři našli ostatky sv. Klimenta, čtvrtého papeže, který tam zahynul mučednickou smrtí. Později přinesli tyto ostatky do Říma, kde byly slavnostně uloženy v bazilice sv. Klimenta.

Misie k Chazarům byla velmi úspěšná. Chám nabízel bohaté dary, ale Konstantin si vyžádal zajatce a s nimi se vydali na zpáteční cestu. Po návratu do Cařihradu se Konstantin věnoval vědě na vysoké škole a Metoděj se stal představeným kláštera. Bratři se však netěšili dlouho z pokojného života. R. 862 přišli poslové moravského knížete Rastislava a prosili císaře o věrozvěsty, ovládající slovanský jazyk. Velká Morava - Rastislavova říše, se totiž stala územím, kde se začal stěrat vliv západní a východní politické moci i kultury.

pokračování v příštím čísle
připravil P. Kamil

Blížící se výročí 1150 let příchodu Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu nám dává příležitost více se zamyslet nad tím, co pro nás znamená víra našich předků. Téma víry našich předků je nejen krásné a bohaté, ale vede nás k důležité odpovědi na otázku, co chceme i my důležitého předat našim dětem. Základní předpoklad pro předání víry vychází z postoje našeho života, zda je naše víra pravdivá a moudrá. To znamená, jestli se dokážeme rozumem ptát srdce, jestli to, co děláme a o co usilujeme, je v linii dobra a životaschopnosti. Pravda životní cesty se totiž ukáže v tom, jestli se k nám lidé přidávají, souzní s námi, točí se k nám čelem, jdou s námi, přicházejí a prosí o radu, dokážeme jít společně. Pokud cesta pravdivá není, lidé se odpoutávají, odcházejí, točí se zády, hledají výmluvy, jak se rozloučit. Když zjistíme, že naše cesta víry je pravdivá, znamená to, že jsme ji dokázali naroubovat na kmen, z kterého bude živa a nesena i přes těžkosti, které k životu neoddělitelně patří. To vše zaručuje, že až my nebudeme moci, tak půjde sama, někdo další ji ponese, najde si své následovníky, kteří ji rozšíří dál a dál, protože to je tendence dobra, aby se šířilo a plodilo další dobro, aby se znovu zazelenalo to, co bylo suché. Cesta našeho života, Cesta na Velehrad, je v něčem zásadním podobná. Chceme v pohanských časech zasít

zrna víry, obdělávat je a postarat se, aby padla na úrodnou půdu, ne na skálu...

Jsem rád, že téma cyrilometodějského výročí našlo v naší farnosti, v našem společenství své místo. Provází nás v přípravě na Cestě sedmi kostelů, při pátečních setkáních, při Noci kostelů, při náboženství a stalo se také hudebním tématem chrámového sboru. Je zaměřeno na děti, mládež, rodiny, školy i lidi dříve narozené. Přivítali jsme a doprovodili velehradské poutníky, kteří procházeli na cestě na Velehrad naší farností.

Vyvrcholením prožívaného cyrilometodějského roku bude pouť naší farnosti na Velehrad, která se uskuteční v sobotu 24. srpna 2013. Pojedeme brzy ráno autobusem a alespoň symbolicky k Velehradu dojdeme poslední tři kilometry pěšky. Připojíme se k nám známým velehradským poutníkům, kteří právě v ten den na Velehrad přicházejí, a společně budeme slavil mši svatou. Na místě působení našich věrozvěstů se zapsloucháme do příběhu Cyrila a Metoděje a v odpoledním programu se setkáme s prof. Petrem Piřhou.

S bližšími informacemi budete včas seznámeni.

P. Kamil

POZVÁNKA NA NOC KOSTELŮ 2013

Letos se již podruhé, konkrétně 24. 5. 2013, připojujeme ke kulturně duchovní akci Noc kostelů. Stejně jako loňský rok budou otevřeny veřejnosti dveře dvou uhlířskojanovických kostelů: sv. Aloise z Gonzagy a sv. Jiljí. Opět jsme hledali vhodné téma, jež nám pomůže poodhalit roušku, kterou je pro mnohé křesťanská víra obestřena, a jednoznačně zvítězila myšlenka připojit se k probíhajícímu 1150. výročí příchodu věrozvěstů sv. Konstantina a Metoděje na Velkou Moravu. Již téměř půl roku se scházíme a chystáme divadelní představení s názvem „Po stopách sv. Konstantina a Metoděje aneb kterak Crha se Strachotou na Moravu přišli“. Velikou inspirací a zdrojem se pro nás stala kniha prof. Petra Piřhy - Slyšte slovo a zpívejte píseň. Představení v sobě ponese prvky hraného a loutkového divadla a bude doplněno písničkami a obrazovou projekcí. Projektu předcházejí společná setkání spojená s výrobou loutek, kostýmů a dalších rekvizit. Na tvorbě divadla a kulís se podílí místní modelářský kroužek a výtvarná třída uhlířskojanovické ZŠ. Zapojil se také dětský dramatický kroužek. Nemalou pomocí přispívá mnoho dalších lidí z farnosti věřících či nevěřících při výrobě, technickém zabezpečení, radou či podporou psychickou a modlitbou. Doufáme, že ať se divadelní představení povede či nikoliv a případně zaujme pozornost, tak již pouhou přípravou

splníme teze a cíle, které má Noc kostelů vytyčeny. Proto neváhejte, pozvěte všechny své příbuzné a známé a vydejte se spolu s námi na malý výlet do minulosti, do časů, kdy v našich zemích lidé začali objevovat onu dobrou zvěst o Spasiteli Ježíši Kristu, která položila základy dnešní evropské civilizace a dodnes navzdory všem snahám o její zničení zapaluje oheň věčné lásky v srdcích těch, kteří nejsou k jejím prosbám hluchí.

Připojte se, prosím, v modlitbě za dobrý průběh a duchovní přínos této akce !

Radek Mašín

MODLITBA ZA NOC KOSTELŮ

Všemohoucí Bože,
tobě patří každé místo
i každý živý tvor,
každý den i každá noc –
pokorně tě proto prosíme
o požehnání
pro všechna místa, kde se budou
o Noci kostelů
shromažďovat křesťané,
ochotni otevřít své chrámy
i svá srdce příchozím,
aby v dnešní uspěchané
a nejisté době
mohli poznat Tebe,
zdroj nepomíjející radosti
a trvalého pokoje.
Skrze Krista, našeho Pána.

Program:

Kostel sv. Jiljí

15:30-16:00 Vystoupení dětského komorního tria

16:00-17:00 Po stopách sv. Konstantina a Metoděje aneb kterak Crha se Strachotou na Moravu přišli

17:30-18:30 Cesta sv. Konstantina a Metoděje s ostatky sv. Klimenta z Krymu

Kostel sv. Aloise z Gonzagy

18:00-19:00 Komentovaná prohlídka kostelních prostor, barokních varhan, výstup na zvonici a výstava křtitelnic

19:30-20:15 Mše svatá s doprovodem místního chrámového sboru

20:30-21:30 Varhanní koncert ...

barokní varhany rezezvučí stejně jako loňský rok nadějný mladý varhaník Martin Vošvrda

22:00-22:30 Večerní nešpory - denní modlitba církve

22:30-23:00 Výstav Nejsvětější Svátosti - vzdání úcty a díky na závěr dne

MLČENLIVÝ HLAS ZVONŮ

Přestože jsme si zvykli po minulá desetiletí, že mnohé naše zvony nezní, troufnu si tvrdit, že vyzvánění zvonů, které zvou k návštěvě bohoslužeb, oznamují poledne, doprovázejí spoluobčany na poslední cestě, ještě poznáme. Vždyť každé vyzvánění je něčím nezaměnitelným a mnohdy není třeba slov k tomu, aby člověk rozpoznal, která z událostí se stala nebo která bude následovat.

Při návštěvě zvoníc a věží našich

kostelů mě zvědavost nedá, abych nevyzkoušel, jak který zvon zní, jaký má hlas a co v sobě ukrývá.

Vyšlo to na svátek sv. Vojtěcha, že jsme se vydali s kampanology obhlédnout stav našich zvonů v Sudějově, Malejovicích, Skvrňově, Zásmukách, Uhlířských Janovicích a v Žišově. Na většině míst jsme našli zvony ze 16. století, kdy české zvonářství dosáhlo největšího rozmachu. Z prohlídky však vzešel smutný závěr. Kromě žišovského zvonu nemůžeme na žádný nadále zvonit. Všechny zvony jsou uvolněny a musí se překovat, na některých se musí vyměnit srdce, některé zvony jsou vytlučené a musí se otočit, některé potřebují výměnu zvonové dřevěné hlavy.

Všechny zmíněné zvony se jistě nepodaří v dohledné době opravit. Rozhodujícím kritériem nebudou peníze, ale zájem lidí v místě, zapojení obce či města, ochotné ruce, ale především srdce pro rozeznění hlasu zvonu.

Přeji nám, abychom dokázali s obnovou vztahu k našim místům, kde žijeme, slyšet tak potřebný hlas zvonů. Hlas, který pozvedá mysl a srdce vzhůru.

P. Kamil

VZPOMÍNKA NA P. JAROSLAVA DVOŘÁKA, SUDĚJOVSKÉHO FARÁŘE

P. Jaroslav Dvořák, čestný kanovník katedrální kapituly Svatého Ducha v Hradci Králové a emeritní farář sudějovský, se narodil

19. května 1913 na Koblasku. Středoškolská studia absolvoval na Arcibiskupském gymnáziu v Praze - Bubenči. Poté následovala bohoslovceká studia v biskupském semináři v Hradci Králové. Tam také přijal spolu s rovněž již zesnulým arciděkanem

z Čestína P. Antonínem Kubíčkem a dalšími 26 bohoslovci kněžské svěcení z rukou královéhradeckého biskupa Dr. Mořice Píchy. Po kněžském svěcení byl ustanoven kaplanem ve Světlé nad Sázavou, pak v Ledči a nakonec v Golčově Jeníkově. V roce 1941 byl ustanoven farářem v Solopyskách. Spolu se svými farníky prožíval těžká léta válečná i radost z ukončení války a znovu nabyté svobody. Dlouho se ale netěšil, protože v roce 1952 byl zatčen, odvezen k soudu a ve vykonstruovaném procesu, ve spojení s lidmi, které ani neznal, odsouzen k desetiletému trestu odnětí svobody. Vězeňská léta prožil v Jáchymově v uranových dolech a ve Valticích. Po propuštění

nesměl vykonávat kněžskou službu. Pouze mu bylo dovoleno občas zastoupit ve farnosti, kde domácí kněz pro nemoc nemohl sloužit, ale pouze mši svatou. Nikdy nesměl křtít, oddávat ani pohřbívat. Duchovní péči pak léta věnoval Šedým sestřám v Domově důchodců v Červeném Hrádku. Ráno přijel, sloužil mši svatou a pak nastoupil do práce. I za to, jak mohl kněžsky sloužit, byl Pánu Bohu vděčen. Nejprve mu bylo přikázáno pracovat ve sklárnách Kavalier Sázava, později se mu podařilo přejít do STS Uhlířské Janovice, kde pracoval až do odchodu do důchodu. Léta po propuštění byla ztrpčována chováním některých známých, mezi něž patřili i někteří spolubratři v kněžské službě, obávajících se následků z jakéhokoli kontaktu. Na druhé straně jej posilovala láska maminky, která jej podporovala i ve vězení, také pomoc jeho hospodyně Anežky Vackové a bratrské jednání kutnohorského vikáře P. Milera. Rád také navštěvoval sudějovského pana faráře Josefa Šulce, po jehož smrti v závěru prosince 1978 byl v březnu 1979 ustanoven administrátorem v Sudějově a v Košicích.

V roce 1990 byl jmenován farářem, o něco později jej biskup Karel Otčenášek jmenoval čestným kanovníkem katedrální kapituly Svatého Ducha v Hradci Králové. V roce 1993 se v rámci zřízení plzeňské diecéze měnily hranice i dalších diecézí a tím se Sudějov a Košice, stejně jako mnohé další sousední farnosti, staly součástí arcidiecéze

pražské. Poslední léta v Sudějově s ním prožívala a obětavě sloužila Lucie Badovská, původem z Lendaku pod Tatrami. Pro nemoc byla uvolněna z řeholního společenství a své poslání tak naplňovala na sudějovské faře. Věk, ale i léta v komunistickém vězení poznamenaly jeho zdravotní stav, proto v roce 1998 požádal o uvolnění z funkce faráře v Sudějově a administrátora v Košicích. Správu obou farností předával v prosinci 1998. V létě roku 1999 dobojovala svůj boj se zákeřnou nemocí sestra Lucie, faru pak opustil i její dlouholetý obyvatel P. Jaroslav, aby se odebral k rodině na Koblasko. Ani tam však nezhálel, ale podle možnosti ve svých bývalých farnostech vypomáhal. Rád se také setkával s kněžskými přáteli, zvláště s již vzpomenutým P. Antonínem Kubíčkem a s P. ThDr. Josefem Babkou, děkanem a vikářem ve Vlašimi a později farářem v Trhovém Štěpánově.

Poslední měsíce života P. Jaroslava byly naplněny bolestmi se zvyšujícím se omezením hybnosti. Toto utrpení snášel s nesmírnou trpělivostí a také díky pečlivému ošetřování rodinou svého synovce Josefa. Odešel k Pánu v nedělní podvečer mariánského měsíce, den po svých 94 narozeninách.

Několik vzpomínek.

Při psaní životopisu P. Jaroslava Dvořáka jsem velice vzpomínal. Nemohu zapomenout na člověka, který mi - a dodnes jsem nepochopil, čím jsem si to zasloužil - dal své přátelství. Poznal jsem ho ještě předtím, než připadl Sudějov do pražské arcidiecéze. Pak jsme se poznali i navzájem, jezdíval jsem do Sudějova vyřizovat úřední záležitosti a později jen tak na návštěvu. Pan kanovník byl jedním z kněží přítomných mému jáhenskému svěcení ve Vavřinci. Stále opatruji jeho dárek - mariánskou stolu.

Po dvou letech jsem byl ustanoven administrátorem in materialibus farností Sudějov a Košice, a tak se mé návštěvy v Sudějově stávaly častějšími. A cenil jsem si toho, že podle svých možností vyhověl mé žádosti a jel do Košic sloužit mši svatou. Mohl být tak i nadále v kontaktu se svými bývalými farníky a přece jenom mše svatá je víc než bohoslužba slova.

Při jedné mé návštěvě na Koblasku mi řekl, že má pro mne dárek. Netušil jsem co a byl jsem velice překvapen, když přinesl svůj primiční ornát. V té době se zdála skutečnost mého kněžského svěcení velice vzdálená, a tak jsem řekl, že si velice dárku cením a že se mi velice líbí, ale že nevím, zda jej vůbec někdy použiji. A dodnes, a zvláště když si ten ornát oblékám ke mši svaté, si vzpomínám na jeho - dá se říci pro-rocká slova: "Neboj se, Josifku, dočkáš se." Dočkali jsme se oba 12.

října 2002 v Kolíně, několik let po této události. I tento dar jsem přijímal jako projev jeho přátelství. Byly to i jiné příležitosti, kdy jsem cítil jeho náklonnost ke mně, jeho projevy přátelství a kněžského bratrství. Vždy, když jsem měl v srdci nějaké trápení, nemusel jsem nic říkat a pan kanovník hned poznal, že něco není v pořádku. Vyslechl a vždy dokázal uhodit hřebíček na hlavičku - poradit a také povzbudit. Nebylo to jen toto, co jsem si na něm cenil a co jsem i obdivoval. Občas vzpomínal na pobyt v kriminále, jak říkal. Setkal se tam s mnoha lidmi různých charakterů, poznal zvláště v době odsouzení lidskou zlobu, nenávist a faleš. Dokázal se s tím ale vyrovnat. Nikdy jsem od něj neslyšel slovo zloby nebo odsouzení těch, kteří mu ublížili. Proto jsem jeho ujištění, že odpustil všem, kteří mu jakkoli ublížili, bral ne jako gesto, ale opravdové vyjádření stavu jeho nitra.

V sobotu 19. května 2007 slavil 94. narozeniny. To slovo "slavil" není na místě, protože se už projevovaly dost velké bolesti a také omezenost pohybu. Ale ještě chvíli povídal, chvíli poslouchal a i přes svoje obtíže dbal na to, abych dostal občerstvení. Vždy dobrý a milý hostitel. V neděli jsem pak dostal zprávu, že jeho odchod na věčnost se blíží. Zajistil jsem si zástup v Horních Krutech a rovnou z Košic jel na Koblasko. Přijel i P. Vojtěch, který P. Jaroslavovi udělil svátost pomazání nemocných. Modlili jsme se za šťastnou hodinu smrti a vzpomínali -

každý po svém - na chvíle setkávání a vše, co jsme při nich prožívali. Dodnes mě mrzí, že jsem odjel na májovou pobožnost do Janovic. Teprve potom jsem si uvědomil, že jsem mohl zařídit, aby se věřící pomodlili sami. A tak jen v duchu jsem P. Jaroslava doprovázel s vděčností za jeho život i za to, co mi z něho dal. A vděčně vzpomínám i dnes, i když už fyzicky vzdálen od Sudějova, kde jsme se oba cítili dobře. Také díky jemu, vzpomínám na jeho jednání, na jeho rady vyplývající z bohaté životní zkušenosti, jsem odchod ze Sudějova zvládl. Ať mu Pán, který ho kdysi povolal ke kněžské službě, odměňuje radostnou službou u Božího oltáře.

P. Josef Nerad

KOŠÍKÁŘSKÁ DÍLNIČKA NA ČESTÍNSKÉ FAŘE

V pátek 19. dubna večer jsme se sešli na čestínské faře se čtyřmi dětmi, mojí kamarádkou a jejím psem. Rozdělili jsme si práci - holky vyráběly sladkou dobrotu a krájely zeleninu na bramboračku. Kluci zvelebovali pomocí velkých nůžek keře před farou. Já jsem pokračovala ve stříhání vrbových proutků.

Večer jsme hráli hry a jedli, co jsme si navařili. Noc byla krátká, ale oheň v kamnech hořel celou noc a bylo nám teplo.

V sobotu se fara proměnila v košíkářskou dílnu. Vrbové proutí bylo opravdu všude. V kamnech se topilo a na stole během dne přibývaly koláče od košíkářek.

Před faru jsme dali velikou ceduli, abychom nalákali kolemjdoucí. Okolo sedmé ranní šel jeden mladík okolo a viděl mne, jak stříhám proutky. Ptal se, zda mu upletu koš na seno. Odmítla jsem s tím, že si ho musí uplést sám. Vrátil se až odpoledne po práci a zvládnul uplést téměř tolik, jako ženy a děti, které pletly už skoro od svítání. Košíkařina je prostě práce pro chlapy. Žádné vyšívání - a ruce bolí.

Všichni, kdo přišli plést košíky, si to doufám užili a celý den byla skvělá atmosféra. Úspěšně jsme přemlouvali proutky, aby se ohnuly správným směrem. Potěšilo mne, že přišlo poměrně dost lidí. Jak už bývá místním zvykem, lidé přijeli spíš z daleka než že by přišli z nejbližšího

okolí. Ale tak už to prostě u nás chodí, už mne to ani moc nepřekvapilo. Někdy není vůbec na škodu si uvědomit hodnotu rukodělné práce. Kolik upletení malého košíku zabere času a jak to není vůbec snadné. Nemluvě o přípravě materiálu. Košíkářské řemeslo má u nás dlouholetou tradici a těch, co to umí, už není tolik jako dřív. Ráda chodím na radu k šikovným místním košíkářům. Byla by velická škoda, aby to, co dokážou, nepředali dál.

Pro velký úspěch naše košíkářské tvoření na podzim zopakujeme.

Markéta Havrdová

PŘIPOMÍNKA STÝCH NAROZENIN ANASTÁZE OPASKA

V neděli dne 21. 4. 2013 jsme v Košicích přivítali vzácnou a milou návštěvu. U příležitosti stého výročí narození břevnovského arciepiskopa Anastáze Opaska byla v kostele Narození Panny Marie v Košicích slavena mše svatá, jejímž hlavním celebrantem byl Mons. Václav Malý.

Nedělní mše začala v 10 hodin dopoledne za zvuku košických zvonů, kostel se naplnil lidmi nejen místními, ale téměř z celé farnosti a dalšími známými i neznámými návštěvníky. P. Kamil přivítal pana biskupa v místním kostelíku a připomněl hlavní důvod jeho návštěvy – osobnost Anastáze Opaska, který se do našeho kraje často a rád vracel. Musím podotknout, že pan biskup na mě po celou dobu své návštěvy působil velmi milým a skromným dojmem. Velmi na mě zapůsobilo zejména jeho poděkování na konci mše svaté, které patřilo všem, jež se o tuto slavnost zasloužili a starají se o místní kostel a další aktivity v rámci košické obce i uhlířskojanovické farnosti. Jako vzpomínku na toto místo obdržel pan biskup obrázek zdejšího kostela.

Po skončení mše jsme se pomalu přesunuli na místní faru, kde se uskutečnilo setkání s panem biskupem. Byla zde připravena káva, čaj a další občerstvení. Když si každý našel své místo, pan biskup začal vyprávět své dojmy a zážitky ze setkání s arciepiskopem Opaskem, se kte-

rým se osobně znal. Neopomněl zmínit smysl pro humor otce Anastáze, zejména pak jeho potutelný lišácký úsměv, který nedokázalo zlomit ani to, co všechno prožil během svého pronásledování a pobytu ve vězení. Pan biskup dokonce velmi vtípně a hlavně věrohodně imitoval jeho hlas. Rovněž zmínil, že otec Anastáz každému při setkání, bez ohledu na jeho vyznání, udělal křížek na čelo.

Diskutovalo se však i o jiných tématech, například o břevnovském klášteře dnes, o době před sametovou revolucí, kdy mnoho kněží bylo pronásledováno a vězněno a také se vzpomínalo na další osobnosti, zejména P. Jaroslava Dvořáka. Škoda jen, že nikdo z místních nepřipojil nějakou vlastní osobní vzpomínku na otce opata, určitě by se nějaká našla.

Celé toto setkání na mě působilo velmi příjemnou přátelskou atmosférou a podobné ohlasy mám i ze svého okolí. Taková návštěva nepřijíždí do naší malé obce každý den. Poděkování patří všem, kteří se na přípravě tohoto setkání podíleli, všem kteří se podíleli na úklidu fary a kostela

před touto akcí či připravili něco dobrého ke společnému občerstvení či jinak přispěli.

Ilona Vokolková

POSTNÍ ALMUŽNA 2013

Letošní postní almužnu jsme uvedli slovy arcibiskupa Jana Graubnera: *„Křesťanství počítá s tím, že člověk je tělo a duše. Duchovní úsilí proto zapojuje i tělo. Snaha vyjít ze sebe a žít pro Boha a pro druhé nemůže zůstat jen v citu či myšlence. Odepření si nějakého mlásání, jídla či zážitků tělo musí pocítit. Odrěknutí si a šetření pak má smysl, když prospěje druhému, který pomoc potřebuje. Postní almužna pomáhá tomu, kdo se do ní zapojí, pomáhá vládnout jeho duchu nad tělem. Pro ty, kterým pomáhá, je projevem lásky.“*

Před počátkem půstu i v jeho průběhu byly v kostelích papírové skládací krabičky označené heslem: Postní almužna. Ke konci postní doby jsme kasičky rozpečetli a vybrali jsme částku 10 536 Kč. Z výzvy, komu věnovat vybranou částku, vzešly dva návrhy odrážející vaši pozornost na potřeby lidí kolem nás.

Těší mě, že myšlenka almužny provázela naše postní snažení. Z výsledku je vidět nejen značná peněžní částka, ale především naše otevřená srdce pro pomoc potřebným.

Vybraná částka Postní almužny bude předána k sociální podpoře:

- v nezaměstnanosti
- žákům pro studium na škole

Děkujeme za vaši štědrost.

Radek Mašín

CESTA SEDMI KOSTELŮ K MALEJOVICKÉMU KOSTELU SV. JIŘÍ

Další Cesta sedmi kostelů byla načasovaná blízko svátku sv. Jiří, na sobotu 27. dubna. Navzdory předpovědím počasí, které nás už několik dní dopředu strašily chmurnými deštivými a bouřkovými vyhlídkami, celé sobotní dopoledne bylo pro pěší putování ideální počasí: chvílemi slunečno, chvílemi pod mrakem.

Putovalo nás skoro třicet, od těch nejmladších až po poutníky zralé a zkušené. Vydali jsme se od uhlířsko-
janovického kostela sv. Jiljí přes Silvánku a Opatovice a pak polní cestou k Malejovicím. Šlapali jsme cestou zpevněnou i nezpevněnou, asfaltovou, polní i lesní. Cestou jsme občerstvovali tělo i ducha – to prvé svačinami a občasnými přestávkami, o občerstvení ducha se postaral páter Kamil Vrzal. Poslechli jsme si jeho poutavé vyprávění o životě svatého Jiří i o legendě, která je se svatým Jiřím spojována.

Poslední úsek cesty z Opatovic do Malejovic jsme naše procesí ozdobili dřevěným křížem – tento křesťanský symbol tiše poukazoval na duchovní rozměr našeho putování. Ač nejsme procesím tradičním církevním – tedy nezpíváme společně ani se společně celou cestu nemodlíme, nejsme ani skupina turistická, jak by se na první pohled mohlo někomu zdát. I když kolárek u krku pátera Kamila asi nenechal

nikoho z kolemjdoucích na pochybách, že asi nebudeme „jen“ turisté...

Někteří putující měli na pomoc kolo (které se místy ukázalo spíše jako břemeno, než pomocník), někteří využili hůlek pro pěší chůzi a Jirka, návštěvník našeho hospicového a respitního domu, prošel celou cestu se svými berlemi. (Jirku mnozí lidé z uhlířsko-
janovické farnosti znají – zúčastnil se už několikrát zdejší Tříkrálové sbírky.)

Ke kostelu sv. Jiří v Malejovicích jsme dorazili podle plánu – chvílku po jedenácté hodině. Čekalo nás občerstvení, které jsme dopředu připravili. Jeho zlatým hřebem byly znamenité moravské koláče od mé maminky Anděly. Pochutnali si na nich nejen znavení poutníci, ale i všichni další návštěvníci, kteří dorazili až přímo ke kostelu – většinou autem. Nakonec nás byl doslova plný kos-

tel. Rodáci vzpomínali, my „přistěhovalí“ jsme děkovali a plánovali – děkovali páteru Kamilovi za krásnou spolupráci, kterou už několik let máme, a plánovali, co bychom v nejbližší době rádi pro kostel udělali. Náš Nadační fond Klíček se už nějakou dobu snaží o malejovický kostel starat a zároveň s velkým vděkem využívá možnosti pravidelných mší svatých, které jsou zde slouženy vždy první a třetí úterý v měsíci. Předkládáme při nich Pánu Bohu pokaždé veliké množství proseb a díky spojených s naší nelehkou prací pro rodiny s vážně a nevléčitelně nemocnými dětmi, a pro rodiny pozůstalé.

Před mší svatou jsme se ještě společně zamýšleli nad tématem této cesty – rodinou. Děti si svou rodinu kreslily (malá slečna Adélka, která k nám do respitního a hospicového domu už několik let jezdí, nakreslila jako přirozenou součást své rodiny i brášku Tomáška – který už sice z tohoto světa odešel, ale navždy už součástí rodiny zůstane) a my starší uvažovali každý nad svou vlastní rodinou, nad rolí, kterou ve své rodině máme a také nad tím, zda bychom nemohli či neměli „vykročit naproti“ někomu ze svých příbuzných – třeba už jen proto, že se vídáme tak málo. Mše svatá byla krásným završením celé poutě.

Cesta sedmi kostelů zanechala určitě mnoho stop – k těm viditelným patří krásný kachel na zdi malejovického kostela a také velmi originální umělecky zpracovaný svícen

od Lenky Feldsteinové. Pokud máte přístup na internet, podívejte se přes odkaz <http://vimeo.com/65077246> na krátké video z naší poutě – během rozhovoru s Jájou Trojanovou v závěru videa uvidíte rozsvícený svícen na obětním stole.

K těm neviditelným, ale o nic méně zřetelným stopám Cesty sedmi kostelů určitě patří zážitek společenství, společného zájmu o místo a lidi, kteří k němu patří – zážitek oněch otevřených dveří kostela, které nám symbolizují otevřenou náruč Boží – kéž by se nám křesťanům dařilo být svědectvím a nositeli dobré zprávy i pro všechny „kolemjdoucí“.

Markéta Královcová

V SOBOTU 22. 6. PUTUJEME K SV. JANU KŘTITELI DO KRSOVIC

Jak praví naše poutní pořekadlo, „kudy projde v budoucnu Cesta sedmi kostelů, tam sedm let tráva poroste“. Mám radost z toho, že Cesta sedmi kostelů je živé společenství lidí, kteří se proměňují, vracejí, přivádějí další, tvoří a společně putují. Ke každému kostelu se vydáváme s očekáváním, co nám poutí nabídne, co dá za odpovědi a koho nového potkáme. Je uklidňující, že si vystačíme s minimálními prostředky a náklady, že putování je pravidelné, opakované a ve stejném duchu. V duchu obyčejnosti, přitom originality, v duchu hlásání, příklonění se k víře a zároveň tolerance k pestrosti zaměření všech kolem. Základním rysem je, že Cesta sedmi kostelů je otevřená pro všechny, zvláště pak pro širokou veřejnost. Příští kostel, ke kterému poputujeme, je kostel sv. Jana Křtitele v Krsovicích.

Vyjdeme v sobotu 22. 6. ve 12 h od kapličky v Kamenné Lhotě. Ve 14 h vstoupíme do krsovickeho kostela, kde nás přivítají lidé z místa a poví nám, co pro ně místo, kde žijí, znamená. V 15 h bude slavena mše svatá, při které uslyšíme příběh Cyrila a Metoděje. Poté následuje poutňové veselí na návsi, kde si budeme moct zazpívat s harmonikou..., prostě prožít společně hezké setkání.

Jája Trojanová

SLAVNOST PRVNÍHO SVATÉHO PŘIJÍMÁNÍ

O 6. neděli velikonoční, 5. května 2013, jsme mohli v chrámu sv. Aloise v Uhlířských Janovicích prožít slavnost prvního svatého přijímání našich dětí.

Samotné slavnosti předcházela příprava. Scházeli jsme se pravidelně od ledna v Komunitním centru sv. Jiljí v Uhl. Janovicích. Každé setkání bylo velice poučné a myslím, že i my rodiče jsme si leccos zopakovali a troufám si říci, že i odnesli. Dětem se každé setkání velmi líbilo a vždy měly řadu otázek.

Na Bílou sobotu mohly tak děti poprvé přijmout svátost smíření, které samozřejmě předcházela důkladná příprava s rodiči nad zpodobněným zrcadlem.

Samotná slavnost svatého přijímání začala již v sobotu, kdy jsme s dětmi zkoušeli, jak bude probíhat nedělní slavnostní eucharistie. V neděli před mší svatou děti přijaly svátost smíření. Poté již začala samotná mše svatá. Po ní jsme se ještě sešli s farníky při malém pohoštění a kávě v komunitním centru.

Věříme tedy, že semínko víry, které jsme do našich dětí zasadili při křtu a podpořili v růstu, vyroste v pevnou a životaschopnou květinu.

Rodiče Marka, Petrušky a Jáchyma

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA S VOJENSKÝM KAPLANEM P. JANEM BÖHMEM ZE DNE 10. 3.

Na počátku se musím přiznat, že na tohoto kněze jsem se velice těšil. Znal jsem jej ze dvou mší sv., které v minulosti ne tak dávne u nás sloužil a ve mně vzbuzoval pocit velice příjemného člověka, z kterého vyzařuje nakažlivá radost ze života.

P. Jan si vybral jako téma duchovní obnovy: „Touhy v našem životě“. Nejprve hovořil o sobě, jak bylo pro něho těžké smířit se s tím, že má být knězem, ale nyní je tomu rád. Jeho touhy z dětství řídit autobus, jezdit na koni a skákat padákem se mu během let splnily. Vyslovil přesvědčení, že touhy nám do srdce dává Bůh. Byl to Bůh, který měl touhu podělit se o svoji radost, a proto stvořil člověka, k němuž cítí lásku a očekává, že mu ji bude vracet. O člověka se stará jako milující otec a pokud jsou naše touhy pozitivní, tak se nám mohou splnit a budeme z nich mít radost.

Ptal se nás, v čem vidíme štěstí. Pokud ho vidíme v Bohu, je to pozitivní touha. Ale vidíme-li ho v penězích, moci, majetku, požitcích, tak je to negativní touha. Toto nám doložil na příkladu ze své praxe, kdy se na něho obrátil člověk,

který měl vše, co si přál, ale přesto nebyl šťastný.

Dále se nás P. Jan ptal, zda jsme někdy pocítili Boží dotek. Jemu se to přihodilo v létě na plovárně, ještě než se stal knězem. Cítil se nádherně. Známi mu to vymlouvali, říkali, že to je sluncem, ale on věděl, že to byl dotek Boží. Říkal, že Boží láska působí jako očišťující oheň a přirovnal to k rafinaci zlata tavením. Mluvil o očistci, kde působí ohně Boží lásky očišťující duše od špatnosti.

P. Jan pokračoval, když se nám něco nedaří ve víře, tak nemáme být smutní. Svatost není dokonalost. I svatí měli nedostatky. Důležitější než exorcismy je účast na mši svaté, sv. zpověď a sv. přijímání. Důležité je také naučit se odpouštět, i když se nám to zdá nemožné. Čas určený k prožití této duch. obnovy rychle utekl. Ještě mnohem více nám toho P. Jan říkal, ale toto mi s odstupem času zůstalo v paměti. Byla to pro nás dost neobvyklá obnova, zvláště praktický výklad víry skrze touhy.

Duchovně občerstven jsem P. Janovi poděkoval za jeho přínos pro nás a spokojeně odcházel domů.

Josef Vilímek

ZVEME VÁS

- V pátek 21. 6. 2013 v 18:00 na **koncert vážné hudby** v zámuckém klášteře sv. Františka. Účinkuje Kolínské kvarteto a soubor Sonno apparfi.

- V neděli 23. 6. 2013 v 18:00 v rámci filmového klubu na **film Měníč času - The Time Changer**.

LETNÍ TÁBOR DĚTÍ 2013

Milé děti, vážení rodiče, tak jako už po třikrát, i letos se uskuteční letní tábor dětí naší farnosti spolu s dětmi z farnosti Kolín. Termín konání tábora je od neděle 7. 7. do soboty 13. 7. 2013. Opět využijeme zázemí kláštera v Zásmukách.

Tábor je připravován pro děti ve věku od 7 do 12 let. Táborovou hru zatím neprozradíme, ale máte se jistě na co těšit. Za všechny vedoucí se na vás těší Filip Dvořák.

Cena tábora je 1300 Kč za dítě. Vyplněnou přihlášku odevzdejte na uvedenou adresu nejpozději do 15. 6. 2013.

Přihláška na letní tábor pro děti – Zásmuky 2013

Filip Dvořák Ke Sportovištím 546 280 02 Kolín-Sendražice mob: 728 184 882 e-mail: riki_f@email.cz	POŘÁDÁ Římskokatolická farnost Kolín a Římskokatolická farnost Uhl. Janovice
---	---

Informace o účastnících:

jméno a příjmení:		
adresa:		
tel. (rodiče):	e-mail (rodiče):	
zdravotní stav:	léky:	

Podpis zákonného zástupce

V dne

ROZPIS POUTNÍCH SLAVNOSTÍ

UHLÍŘSKÉ JANOVICE	sv. Aloise	PÁ 21. 6. v 17:30 NE 23. 6. v 8:00
KRISOVICE	sv. Jana Křtitele	SO 22. 6 v 15:00
ČESTÍN DOLNÍ CHVATLINY	sv. Petra a Pavla	NE 30. 6. v 10:00 v 15:00
SUDĚJOV	sv. Anny	PÁ 26. 7. v 10:00 SO 27. 7. v 10:00 NE 28. 7. v 8:30 v 10:30
ZÁSMUKY	Stigmatizace sv. Františka	NE 4. 8. v 9:30
VAVŘINEC	sv. Vavřinec	NE 11. 8. v 11:00
RAŠOVICE	Nanebevzetí Panny Marie	SO 17. 8. v 17:00
UHLÍŘSKÉ JANOVICE	sv. Jiljí	NE 1. 9. v 8:00
KOŠICE	Narození Panny Marie	NE 8. 9. ve 12:00
HORNÍ KRUTY	sv. Václava	NE 22. 9. v 15:00
HODKOV	sv. Václava	NE 29. 9. v 10:00
SKVRŇOV	sv. Havla	SO 19. 10. v 16:00

ČTVRTEČNÍ MODLITBA BREVIÁŘE V KC SV. JILJÍ

- v 8:00 h modlitba ranních chval
- v 17:00 h modlitba rodičů za své děti

Vydáno: 17. 5. 2013 pro vnitřní potřebu farnosti Uhlířské Janovice
 Kontakt: Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice, Havlíčkova 898,
 285 04 Uhlířské Janovice; e-mail: kc.jilji@gmail.com
 www.farnostjanovice.cz
 IČ: 49543008; BÚ: 441028359/0800
 P. Kamil Vrzal, tel.: 728 775 536, e-mail: doncamillo@centrum.cz
 P. Václav Nekolný, tel.: 321 796 177, Zásmyky
 Bc. Markéta Havrdová, pastorační asistentka, mob.: 777 603 020

Vydání dalšího čísla farního Věstníku 14. 9. 2013

Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.